

har faaet det, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Det er af flere ærede Talere blevet omtalt, hvorvidt Kommunerne skulde have Erstatning eller ikke, saa jeg behøver ikke at dvæle derved. Men der forekommer en Ytring i Motiverne til Loven, som jeg synes tyder paa, at Regjeringen har Erkjendelsen af, at Udredningen af Heste er en Krigsskat. I Anledning heraf forekommer det mig, at Tiden er til at tage under Overveielse, om der ikke var Grund til at anlægge en anden Maalestok for Beskattningen end Hartkornet alene, hvilket allerede er udtalt af flere. Det er ved Forhandlingerne om Loven om Rentefoden ofte blevet fremhævet som et Indgreb i Eiendomsretten, at man der har foreskrevet en fast 4 pCt. høi Rente for Udlaan mod Pant i faste Eiendomme. Jeg troer, at de Principer, der opstilles af de Herrer, som have forfægtet denne Ansættelse om den bundne Rentefod, ere rigtige, men de ere først rigtige, efter at en Gjennemførelse af Formuesbeskattningen til Statsformaal har fundet Sted, og som maa finde Sted i nærværende Tilfælde. Saalænge ikke Kapitalen beskattes paa en tilsvarende Maade som faste Eiendomme, er det ikke ganske retfærdigt at opstille den frie Rentefod. Men dette er et Spørgsmaal, som ikke hører her hjemme, og jeg skal derfor ikke omtale det videre. Efter de vanskelige Kreditforhold, hvori vi befinde os, maa det vist erkjendes, at den kontante Kapital besidder et stort Fortrin fremfor faste Eiendomme, og navnlig af Hensyn dertil troer jeg, det var rigtigt, under saa ekstraordinære Forhold som de nærværende, at tage under Overveielse, om ikke Formuen kunde beskattes tilligemed Hartkornet.

Indenrigsministeren: De Talere, der have yttret sig, have Alle været enige om at erkjende ikke blot det Nødvendige, men ogsaa det Hensigtsmæssige i den Maade, hvorpaa Regjeringen har søgt at tilvejebringe de Heste, som for Kongerigets Bedkommende vare udfkrevne af Rigsraadet. Diskussionen har fornemmelig dreiet sig om Erstatningen for disse Heste, om og hvorledes den skulde udredes. Udtrykket i den foreløbige Lovs § 7, at det skal afgjøres ved Lov, hvorvidt der af Kongerigets Finantser skal gives Erstatning, har

maaftæet vaakt nogen Tvingstælle hos dem, der repræsenterer Forbruget, idet de have meent, at Byrden var lagt paa Hartkornet, og at det var uvist, om den ikke skulde blive der. Jeg kan ikke aldeles nøie sige, hvilken Tanke der ligger i denne Paragraf, idet den foreløbige Lov, som bekjendt, er udkommen under min høitærede Forgænger i Indenrigsministeriet; jeg troer imidlertid ikke, at man har været i Tvivl om, at der burde udredes Erstatning for disse Heste, men kun om, hvorvidt den skulde udredes ligefrem i Form af Erstatning, eller i Form af Likvidation. Der kan nemlig maaftæet blive Tale om at henvende sig til Kongerigets Rigsdag med Begjæring om hyderligere Midler til at dække Monarkiets Behov, og man kunde da i de Beløb, som blive at lægge paa Hartkornet, likvidere den Erstatning, som maatte tilkomme Hartkornet for Hestudredningen. Dette er idetmindste min Opfattelse af Sagens Stilling, og jeg skal derfor henstille til det høitærede Thing, om der ikke ved denne Lovs Behandling kunde være Grund til at indskrænke sig til at stadfæste den foreløbige Lov og udsætte Spørgsmaalet om Erstatning, indtil det ligger for, hvorvidt og hvorledes man vil henvende sig til Kongerigets Rigsdag om hyderligere Bidrag til Monarkiets Fornødenheder. — Et andet Punkt, der har vaakt endeel Omtale, er Bestemmelsen i den foreløbige Lovs § 5 om, at Maximum for Taxationen af de udfkrevne Heste skulde være 150 Rd. Der er blevet anført, at de forskjellige Kommissioner, der have modtaget Hestene, have været i Tvivl om, hvorledes denne Bestemmelse skulde fortolkes og derfor ikke ere gaaede frem paa samme Maade ved Taxationen. Jeg troer dog, at Udtrykket er aldeles klart, at enhver Hest nemlig skal taxeres efter sin Værdi, dog ikke ud over 150 Rd. Naar altsaa, hvad der efter nogle Taleres Sigende har været Tilfældet, enkelte Kommissioner have ansat Bæalet — om jeg saa maa sige — af en Distriktshest til 150 Rd. og taxeret de andre i Forhold dertil, saa have de gjort en Opfattelse gjældende, der efter min Overbeviisning ikke stemmer med Lovens. Jeg skal forøvrigt bemærke, at jeg anseer det for aldeles nødvendigt, at der ved en saadan Hestudskriv-